

Stulde, imidlertid dette Forslag af Flertallet blive vedtaget, frugter jeg ganske vist for, at Kommunerne ville sige: Vi betakke os for den Aerkjendelse, her er Tale om. Derfor har jeg ment, at hvis § 9 kommer til at lide saaledes: Halvdelen af Tilskudet udbedes af Statskassen og Halvdelen af Kommunekassen; da vil det paa den ene Side være mere berettiget for Regjeringen at føre Tilsyn med Sygekasserne, og paa den anden Side ville Kommunerne være opfordrede til at gaa økonomisk frem, og de ville ikke føle sig fristede til at trække for store Betjeler paa Statskassen. Jeg skal derfor, da jeg ikke har kunnet stille noget Endringsforslag, henstille til det meget ærede Udvalg om at tage denne Tanke under Overveielse.

Indenrigsministeren (Ingwerslev):

Jeg har allerede ved første Behandling af denne Sag havt ikke saa ringe Afgang til at indtale mig om en stor Del af det her foreliggende, idet ærede Medlemmer maatte ville have i Erindring, at jeg dengang gjorde Rede baade for de Bestemmelser, jeg i temmelig stort Omfang havde optaget fra de Endringsforslag, der fulgte med Udvalgets betænkningen i Fjor, og ogsaa nævnte, hvorfor jeg ikke havde optaget andre af de da foreslaaede Endringer, og en Del af disse komme jo her som Gjengangere. Udskilligt Nytt er ganske vist kommet frem, men jeg skal senere gjenneegaa Endringsforslagene.

Jeg er ganske enig med Udvalgets ærede Ordfører i, at ved en Lov som denne, der frembyder mange baade theoretiske og praktiske Vanskeligheder — jeg mener Vanskeligheder baade med Hensyn til det at komme til den rigtige Affattelse, og en ikke ringe Forudsæenhed med Hensyn til, hvorledes Bestemmelserne ville komme til at virke i Livet — er det nødvendigt, at man kan blive enig om en fælles Grundtanke. Den ærede Ordfører mente, at Udvalget i det Hele var enig i Grundtanken, og det skal jeg heller ikke benægte for Flertallets Vedkommende, der er det indlysende, men jeg vil sige, at Mindretallet gaar temmelig vidt i disse Maader ogsaa mod Grundtanken. Det forekommer mig, at Grundtanken ikke blot er den at stifte frivillige Sygekasser alene paa Frivilligheden, men at det tillige er den, at lovgive om Sygekasseinstitutionen paa en saadan Maade, at man vel hder Sygekasserne Noget, men samtidig stiller saadanne Fordringer til dem, at de ere i Stand til at løse deres Opgave, som maa være at holde Vedkommende fri for anden offentlig Hjælp, navnlig Fattighjælp under Sygdomsperioden; men jeg tror, at nogle af Endringsforslagene ere saa vidt-

gaaende, at man ikke kan sige, at hvis de vedtages, vil denne Opgave kunne løses af Sygekasserne. Derfor mener jeg ogsaa at kunne sige, at det ikke er en hvilkenomhelst Væmpelse, af Forslaget, man maa gaa ind paa, men man maa se sig noget for i den Retning. Der er derfor Udskilligt særlig af det Mindretallet har stillet op, som jeg maa være uenig i. Jeg er ogsaa enig med den ærede Ordfører i, at man maa se sig vel for med Hensyn til, hvad der hører hjemme i en saadan Lov, og hvad der ikke hører hjemme. Det gaar jo ikke an i dette Lovforslag at indbringe Emner, som rettest faae deres Løsning i Fattigloven, og det er indlysende — synes jeg — at det er stet paa visse Punkter her. Endelig er der det store Spørgsmaal, som nu er debatteret fra saa mange Sider: hvortil Tilskudet skal gives. Jeg havde ikke ventet, at Uenigheden om dette Punkt vilde have været saa stor, som den viser sig at være i Aar, idet der jo i den Retning er stet væsentlige Væmpelser. Jeg skal nu ikke komme ind paa det, som det ærede 3die Medlem for 11te Kredts (Th. Nielsen) nævnte, nemlig de ideale Forslag om fri Læge og Medicin, og om at gjøre det Hele mere overkommeligt for Sygekasserne. Det ærede Medlem erkjendte jo, at dette Forhold til Læge- og Medicinvesenet vilde være en hel Omordning af Samfundet, at der krævedes mange Aar dertil, og — som han oftere har gjort — udtrykte han sig derom: det Bedste er det Godes Fjende. Derfor vilde det ærede Medlem dog slaa sig til Taals med at faae Noget, men var ikke fornøjet med det, der her blev budt Sygekasserne, idet det ærede Medlem mente, at man dels ikke ydede nok, og dels var for haard mod dem. Jeg tror nu ikke, at man behøver at se saa mistroisk paa denne Sag. Det er ganske klart, at det ikke nytter at lovgive om Sygekasserne, naar det ikke bliver overkommeligt for Samfundet at bære det, naar man sætter Noget ind i Løben, som Samfundet ikke kan bære. Men det tror jeg efter min praktiske Erfaring ikke er Tilfældet. Jeg tror, at de her foreslaaede Fordringer, selv om de ere større end hidtil, og det maa de være, ere overkommelige. Jeg kan ikke sige, det ærede Medlems Tale i denne Retning strømmer mig. Jeg skal nu ikke komme ind derpaa, det har jeg været før, men jeg tror nu ikke, at man bør se paa den Maade, han gjør. Jeg tror, at hvis Flertallets Forslag følges, vilde Fordringerne baade være overkommelige for de Vedkommende, og jeg tror, der vil blive Tilslutning til Sygekasserne. Jeg har ikke saadartig Tro om Kommunerne og Befolkningen, som visse ærede Medlemmer, der saa